

Arrest

nr. 269 828 van 15 maart 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. BOLLEN
Sint-Maartenstraat 8
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 22 juli 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juli 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 augustus 2021 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2022 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 27 januari 2022.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VINCENT die *loco* advocaat R. BOLLEN verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 6 juli 2021 waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: [...]

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3;

[...]

“§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.[...]”

3. Bij koninklijk besluit van 14 december 2020 werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

4. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Verzoeker maakt, zo wordt vastgesteld, geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch hij onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter manifest in gebreke blijft. Verzoeker beperkt zich immers louter tot het summier herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en het bekritisieren van de vaststellingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter de bevindingen geenszins weerlegt, noch ontkracht.

4.1. Verzoeker haalt in zijn verzoekschrift vooreerst aan dat hij zeer gestresseerd was tijdens het persoonlijk onderhoud en er naar zijn mening bepaalde zaken verkeerd geïnterpreteerd zijn. De Raad merkt hierbij echter op dat iedere verzoeker blootstaat aan een zekere vorm van stress tijdens de gehoren, maar dit doet geen afbreuk aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen. Verzoeker overtuigt met zijn algemeen betoog niet en er blijkt evenmin dat dit een negatieve invloed heeft gehad op de behandeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming.

4.2. Waar verzoeker verder in zijn verzoekschrift een gegronde vrees poneert zijnde om bij een terugkeer naar Albanië vermoord te worden door S. D. of door één van zijn broers, wijst de Raad op de uitgebreid gemotiveerde en concrete vaststellingen van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing. De commissaris-generaal komt tot het besluit dat door het geheel van zijn vaststellingen niet langer geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde vrees om bij een terugkeer naar Albanië door S. D., diens broers of de Albanese autoriteiten vermoord te worden. Verzoeker gaat in het geheel niet in op deze vaststellingen. Door voormelde vrees te poneren in zijn verzoekschrift, brengt verzoeker dan ook geen concrete elementen aan die van dien aard zijn de motieven in een ander daglicht te stellen, laat staan te weerleggen.

4.3. De commissaris-generaal motiveert verder dat wat er ook van zij, vastgesteld dient te worden dat zelfs indien het geloofwaardig zou geacht worden dat verzoeker bij terugkeer naar Albanië het risico loopt om vermoord te worden (*quod non*), hij geen overtuigende feiten of elementen heeft aangehaald waaruit zou blijken dat hij voor de door hem aangehaalde problemen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor hem sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Samen met de commissaris-generaal wijst de Raad erop dat voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker om internationale bescherming, dient te worden aangetoond dat de verzoeker om internationale bescherming geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming mag dan ook redelijkerwijze verwacht worden dat hij eerst alle redelijke van de hem te verwachten mogelijkheden tot bescherming uitgeput heeft, hetgeen in casu niet blijkt.

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat hij omwille van corruptie en de politieke invloed van leden van de socialistische partij geen beroep kan doen op de plaatselijke autoriteiten. Corruptie is een wijdverspreid fenomeen en hij heeft dit alles van kortbij meegemaakt, zo geeft hij aan. Verzoeker stelt verder dat wanneer hij naar het politiebureau gaat om klacht in te dienen tegen de doodsb bedreigingen die tegen hem worden geuit hij simpelweg wordt weggelachen, de politie weigerde om een proces-verbaal op te stellen en het ook om die reden is dat hij zich niet naar een ander politiekantoor of rechtsreeks naar de procureur heeft gewend. Naar zijn mening zou klacht na klacht indienen mogelijks olie op het vuur gooien waardoor het gevaar voor zijn leven zou toenemen.

De Raad wijst op volgende motieven van de bestreden beslissing:

“U stelde weliswaar dat u naar de politie van Vlorë stapte toen u in 2014 te horen kreeg dat S. D. was vrijgelaten. Ondanks het feit dat u zich psychologisch bedreigd voelde, diende u echter geen klacht in (NPO 1, p. 15 en p. 18). Er kan dus bezwaarlijk gesteld worden dat u in 2014 alle mogelijkheden tot bescherming die u tot uw beschikking had heeft uitgeput. Uw stelling dat u in 2014 naar de politie stapte, is overigens een blote bewering van uw kant die u niet kon staven met documenten (NPO, p. 15). Het stemt in dit verband ook tot nadenken dat u zich niet meer kon herinneren wat de naam was van de agent met wie u had gesproken (NPO, p. 15). Nochtans kan, gezien het belang van deze zaak voor uw verdere levensloop en gezien het detail waarmee u zich de namen herinnert van zij die het volgens u op u gemunt hebben, wel degelijk verwacht worden dat u de naam van deze agent zou gevraagd en onthouden hebben. Dat uw echtgenote bij een eventuele klacht zou ontslagen worden op haar werk, is geen afdoende verklaring voor uw nalaten een klacht in te dienen (NPO 1, p. 15 en p. 16). Als de autoriteiten niet officieel op de hoogte gebracht worden van uw probleem, kunnen zij hier immers vanzelfsprekend ook niet tegen optreden.

Overigens kunnen ook de nodige vraagtekens geplaatst worden bij uw stelling dat u na de anonieme bedreigingen in januari 2020 klacht neerlegde bij de politie van Vlorë. Het gaat hier immers opnieuw louter om een blote bewering van uw kant die u niet kon staven met documenten (NPO 1, p. 16). U stelde in dit verband dat u geen proces-verbaal kreeg omdat u lid bent van de Democratische Partij terwijl zij aanhangers zijn van de socialisten (SP) of de LSI (NPO 1, p. 16). U vreest dat de politie u niet wil helpen omwille van uw politieke voorkeur. Ook aan deze uitleg kan echter niet het minste geloof gehecht worden. U slaagde er immers niet in om uw insinuaties van politieke beïnvloeding concreet te onderbouwen. Gevraagd om uit te leggen op welke manier uw politieke kleur invloed had op het feit dat u geen afschrift van proces-verbaal kreeg, moest u het antwoord schuldig blijven (NPO 1, p. 16). Bovendien ging u na de bedreigingen in 2020 niet naar een ander politiekantoor dan dat van Vlorë en u diende ook geen klacht in tegen het in uw ogen ontoereikende politietoetreden (NPO, p. 16). Uw verklaring dat u dit niet deed omdat u schrik had dat uw echtgenote zou ontslagen worden, volstaat ook nu niet om uw nalaten ter zake te verklaren (NPO 1, p. 16). Voor de nationale autoriteiten kunnen optreden tegen uw problemen, dienen zij immers eerst van deze problemen op de hoogte gebracht worden. Er kan dan ook bezwaarlijk gesteld worden dat u alle beschermingsmogelijkheden die u tot uw beschikking had, heeft uitgeput.

Dat u niet alle beschermingsmogelijkheden heeft uitgeput blijkt verder ook uit de vaststelling dat u niet rechtstreeks naar het parket stapte om daar buiten de politie om klacht in te dienen tegen de tegen u geuite bedreigingen (NPO 1, p. 18). Uw stelling dat u het recht niet had om dit te doen omdat de procureur u gezegd had dat uw zaak naar de rechtbank van Den Haag gestuurd moest worden, is weinig ernstig en kan niet weerhouden worden (NPO 1, p. 18). Ook uw stelling dat u niet naar de

Ombudsman stapte omdat uw politieke tegenstander K. B. M., die eveneens optrad als raadsman van S. D., een hoge functie heeft binnen de dienst van de Ombudsman in Vlorë, is een blote bewering die u niet ondersteunde met documenten (NPO 2, p.19). Dat hieraan geen geloof gehecht kan worden, blijkt overigens ook uit de vaststelling dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde wat betreft uw contact met de Ombudsman. Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS stelde u immers dat u een brief schreef naar de Ombudsman en dat die antwoordde dat hij u niet kon helpen (NPO 1, p. 17). U beloofde de brief in kwestie door te sturen naar het Commissariaat-generaal, wat u vervolgens naliet. Toen u hier tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS naar gevraagd werd, beweerde u plots dat u de Ombudsman nooit had gecontacteerd (NPO 2, p. 19). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid in uw verklaringen, beweerde u dat u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud had gezegd dat de advocaat van de moordenaar, uw politieke tegenstander K. B. M., een heel hoge functie had binnen de dienst van de Ombudsman in Vlore (cf supra). Dit is echter manifest in strijd is met de notities van het eerste persoonlijk onderhoud (NPO 1, p. 17). Uw wisselende en onderling tegenstrijdige verklaringen op dit punt halen de geloofwaardigheid van uw stelling in Albanië bescherming gezocht te hebben, verder onderuit.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u wat betreft de doodsb bedreigingen aan uw adres alle mogelijkheden voor nationale bescherming heeft uitgeput en dat u geen aanspraak kan of kon maken op nationale bescherming tegen deze bedreigingen waarvan u beweert het slachtoffer geweest te zijn.” (eigen onderlijning).

Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift bijgevolg slechts een andere reden op waarom hij zich niet naar een ander politiekantoor of rechtstreeks naar de procureur heeft gewend, doch negeert voor het overige de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing. Het plots opgeven van een andere reden kan niet overtuigen en ook voor het overige slaagt verzoeker er wederom niet in dienstige argumenten aan te voeren die een ander licht werpen op de motieven van de bestreden beslissing. De door verzoeker toegevoegde stukken aan het verzoekschrift slagen hierin evenmin. De stukken 3 en 4 benoemt in de inventaris als: “E-mail aan dienst vreemdelingenzaken van 7 november 2020” en “Verklaring verzoeker van 14 maart 2021” betreffen immers eigen verklaringen van verzoeker. Betreffende het stuk 6: “Verbintenis tot tenlasteneming” slaagt verzoeker er niet in het verband met de motieven van de bestreden beslissing aan te tonen. Het stuk doet hoe dan ook geen afbreuk aan het vastgestelde. Betreffende stuk 7: “CV verzoeker” wijst de Raad op de vaststelling van de commissaris-generaal: “Uw curriculum vitae wordt in deze beslissing ook niet in twijfel getrokken.” Ook onder meer omtrent de stukken 5: “Interviews verzoeker: zie bijgevoegde USB stick” en 8: “E-mail aan SPAK van 24 januari 2020” nam de commissaris-generaal reeds gemotiveerd standpunt in:

“De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard om bovenstaande appreciatie om te buigen. Aan uw identiteit en nationaliteit wordt in deze beslissing niet getwijfeld. (...) Uit geen van de door u neergelegde krantenartikelen of televisie-interviews in verband met de moord op uw zus E. blijkt dat uzelf een vrees koestert om door S. D., diens broers of de Albanese autoriteiten vermoord te worden. Evenmin blijkt uit deze artikels of interviews dat u bescherming zou hebben gezocht voor uw problemen bij de Albanese autoriteiten.

De door u neergelegde brieven die documenteren dat u zich in 2016 richtte tot het ministerie van Justitie, de procureur A. L. en de Albanese president, impliceren evenmin dat u alle beschermingsmiddelen die u in Albanië tot uw beschikking had, heeft uitgeput. Deze brieven dateren immers van vier jaar vóór de laatste doodsb bedreigingen aan uw adres en hebben dus geen invloed op de vaststelling dat u na de doodsb bedreigingen aan uw adres geen klacht indiende bij de politie. Evenmin blijkt uit deze brieven dat de Albanese autoriteiten u niet zouden willen helpen. Integendeel blijkt dat u steeds antwoord hebt gekregen op uw vragen en dat volgens deze informatie de vervroegde vrijlating van S. D. geregeld werd volgens de wettelijke bepalingen, waarbij rekening werd gehouden met het feit dat de tijd die hij in voorhechtenis doorbracht zwaarder doorweegt dan de tijd van effectieve opsluiting (cf. informatie administratief dossier).

Hier kan voor de volledigheid nog aan toegevoegd worden dat uit uw verklaringen evenmin blijkt dat u alle beschermingsmogelijkheden heeft uitgeput die u tot uw beschikking had om de door u beweerde corruptie van de Albanese autoriteiten wat betreft de in uw ogen onterechte veroordeling en vrijlating van S. D. aan te klagen. Zo stapte u, ondanks het feit dat u door de procureur expliciet op deze mogelijkheid werd gewezen, nooit naar het Europees Hof van de Rechten van de Mens in Straatsburg om de in uw ogen onrechtmatige veroordeling van S. D. aan te klagen (NPO 2, p. 17). Uw stelling dat u hiertoe het recht niet had omdat uw naam niet als betrokken partij verschijnt in het vonnis, kan niet weerhouden worden (NPO 2, p. 17). Elke burger die meent dat zijn rechten geschonden worden door

een lidstaat van de Raad van Europa, kan immers klacht indienen bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg. Wel moet de burger alle rechtsmiddelen in eigen land hebben uitgeput, wat in deze zaak het geval is, zoals ook blijkt uit de reactie van het parket op de door u ingediende klacht (cf informatie administratief dossier).

De brief die uw moeder schreef naar de procureur van Vlorë om inzage te krijgen in de gerechtelijke documenten in verband met het dossier van S. D. werd hierboven al besproken. Hetzelfde geldt voor de brief die u stuurde naar het parket om inzage krijgen in de gerechtelijke documenten. De door u neergelegde e-mails verstuurd naar het SPAK en de Facebookberichten die u uitwisselde met OFL hebben enkel betrekking op uw beschuldigingen van corruptie aan het adres van de Albanese autoriteiten en niet op uw vrees. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u niet alle mogelijkheden heeft uitgeput die u tot uw beschikking had om de corruptie van de Albanese autoriteiten aan te klagen. Zo blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt, en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier, dat u tijdens uw interview van januari 2020 op de Albanese televisiezender Fox News herhaaldelijk stelde dat u met het gerechtelijk dossier naar het SPAK zou stappen (cf. administratief dossier). U gaf tijdens het persoonlijk onderhoud ook zelf toe dat u tijdens het televisie-interview had gezegd naar het SPAK te zullen stappen (NPO, p. 17). Ondanks het feit dat u dus onmiskenbaar van het bestaan van het SPAK op de hoogte was, heeft u echter vandaag de dag nog steeds geen corruptiedossier bij het SPAK aanhangig gemaakt. Evenmin heeft u zich bij het SPAK aangemeld (NPO 1, p. 17). Uw verklaring voor dit nalaten, namelijk dat het SPAK zich in die tijd nog in een beginfase bevond en dat het er nadien door de coronacrisis niet meer van kwam, kan niet weerhouden worden (NPO 1, p. 17). U gaf immers zelf aan dat het SPAK sindsdien een melding verstuurde waarbij mensen met klachten werden opgeroepen om zich aan te melden (NPO 1, p. 17). U legde weliswaar twee documenten neer waaruit blijkt dat u op 24 januari 2020 en op 13 maart 2021 een e-mail stuurde naar het SPAK. Uw stelling dat het SPAK u na uw tweede e-mail op 13 maart 2021 blokkeerde omdat ze merkten dat deze e-mail vanuit België verstuurd werd, is weinig ernstig en kan niet weerhouden worden (NPO 2, p. 5). Uit het door u neergelegde document blijkt immers duidelijk dat de door u verstuurde e-mail nooit door het SPAK werd ontvangen (cf. administratief dossier). Hiermee geconfronteerd, stelde u dat het gaat om een spel waarbij de medewerkers van SPAK er bewust op uit zijn om hun collega's binnen het Albanese gerechtelijk systeem te beschermen (NPO 2, p. 6 en p. 7). Het gaat hier echter opnieuw om een blote bewering die allerm minst blijkt uit de door u neergelegde documenten. Integendeel, uit de door u neergelegde documenten kan niet opgemaakt worden dat u een ernstige poging zou hebben ondernomen om uw zaak bij het SPAK aanhangig te maken. Evenmin blijkt zoiets uit de door u neergelegde conversaties op Facebook dat u via het OFL een ernstige poging zou ondernomen hebben om de in uw ogen vermeende corruptie van de Albanese autoriteiten aan te klagen. Uit uw verklaringen en de door u neergelegde documenten blijkt dan ook allerm minst dat u alle mogelijkheden heeft uitgeput om de corruptie waar u de Albanese autoriteiten van beschuldigt aan te klagen bij het SPAK.

De vijf door u neergelegde screenshots van online artikels in verband met moorden in Vlorë impliceren niet dat u bij terugkeer naar uw wijk in Vlorë het risico loopt om vermoord te worden. Evenmin impliceert het door u neergelegde online artikel in verband met een vrouw die niet gelooft werd door de politie dat ook uzelf niet gelooft werd door de politie." (eigen onderlijning).

Het algemeen betoog van verzoeker in zijn verzoekschrift omtrent het antwoord dat de mailbox van het SPAK vol zou zitten en zijn e-mail niet behandeld kan worden, kan dan ook niet overtuigen. Verzoeker slaagt er niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat die informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen. Verzoeker toont niet in concreto aan en maakt aldus geenszins aannemelijk dat het hem, gelet ook op de vaststellingen in de bestreden beslissing die op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, met betrekking tot zijn verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert. De Raad wijst er nog op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

4.4. In de mate dat verzoeker zich beroept op de toekenning van de subsidiaire bescherming en zich in dit kader beroept op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus, wijst de Raad erop dat noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Eveneens blijkt uit niets dat er heden in Albanië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van

de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 14 januari 2022, voert verzoekende partij aan dat zij ter bevestiging van haar vrees voor vervolging in haar land van herkomst Albanië, bijkomende stukken wenst neer te leggen.

In haar ter zitting neergelegde aanvullende nota, waar wordt toegelicht dat “*Verzoekende partij (...)Uw Raad nog volgend(e) nieuw(e) elementen(en) (bezorgt):*

- 1) *In de beschikking wordt gesteld dat verzoeker de naam van de behandelende politie-inspecteur niet meer herinnert. Verzoeker voegt een stuk (1) bij met de naam en telefoonnummer van deze inspecteur.*
- 2) *Verzoeker brengt foto's bij van 2 broers: a) (onleesbaar) D. b) S. D. Zij lijken op elkaar, verzoeker weet niet welke van de twee hem heeft bedreigd. Het is dus wel geloofwaardig dat verzoeker niet exact weet wie hem bedreigt*
- 3) *Verzoeker brengt een stuk bij dat aantoont dat hij een belangrijk lid is van de democratische partij in Albanië (PKD)*
- 4) *Bewijs dat de vrouw van verzoeker ontslagen werd. In de beschikking wordt niet aanvaard dat verzoeker niet handelde omdat hij schrik had dat zijn vrouw zou worden ontslagen.*
- 5) *Bewijs dat de verzoeker werd ontslagen*
- 6) *Bewijs dat verzoeker probeerde een advocaat te raadplegen in Albanië maar hij werd geweigerd*
- 7) *Bewijs dat procureur van Vlore het dossier niet wou bezorgen waardoor verzoeker niet naar het EHRM kon stappen.*
- 8) *Expertiseverslag van moord op zus van verzoeker. Zij werd vermoord door S. D.*
- 9) *Krantenartikels over moord op ouders van de vrouw van verzoeker. Zij werden vermoord vanwege de politieke overtuiging van verzoeker en zijn vrouw. Moord was op 29/07/2012*

10) *Verslag dokter omtrent psychiatrische aandoening S. D. Verzoeker vreest dat wanneer hij terugkeert naar Albanië, hij vermoord wordt, en S. D. er zonder straf van af komt (omdat hij niet toerekeningsvatbaar is)*

11) *Krantenartikels die aantonen dat Vlore, waar verzoeker vandaan komt, zeer gewelddadig is. Er gebeuren elke dag misdrijven."*

4.2. De Raad stelt vast dat voormelde door verzoekende partij ter zitting per aanvullende nota bijgebrachte documenten niet van aard zijn en zij voor het overige geen concrete en dienstige elementen of argumenten bijbrengt die afbreuk (kunnen) doen aan hetgeen eerder in voornoemde beschikking en de bestreden beslissing werd vastgesteld.

4.3. Uit hogergenoemde documenten kan immers nergens blijken, noch worden afgeleid dat verzoekende partij in haar land van herkomst Albanië zou worden gevisieerd door S. D., die haar zus vermoordde in 1991, diens broers of de Albanese autoriteiten. Nergens uit die stukken blijkt dat een van hen het op haar zouden hebben gemunt. Zij werpen dan ook geen ander licht op de eerder gedane vaststelling dat aan verzoekende partij haar verklaarde vrees in Albanië door een van hen te worden vermoord geen geloof kan worden gehecht. Verzoekende partij maakt, zoals eerder werd vastgesteld, haar verklaarde vrees persoonlijk te worden bedreigd en vervolgd, naar aanleiding van de moord op haar zus in 1991 (en haar kritiek op de gerechtelijke behandeling en afloop ervan), niet aannemelijk of geloofwaardig.

Immers, de door verzoekende partij bijgebrachte documenten hebben, in de door verzoekende partij gehanteerde numerieke volgorde, louter betrekking op de naam van de agent met wie zij in 2014, thans ongeveer 8 jaar geleden, zou hebben gesproken, alsook diens telefoonnummer. Daargelaten de vaststelling dat de brief waarop een naam en telefoonnummer staan vermeld, wat de overige inhoud betreft (van de rest van de tekst die in de brief staat), niet is vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging zoals voorgeschreven door artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan, neemt dit overigens niet weg dat een dergelijke handgeschreven brief, die door eender wie kan zijn opgesteld, hoe dan ook niet bewijst dat verzoekende partij haar verklaarde problemen in Albanië toen daadwerkelijk bij de politie zou hebben aangegeven/aangeklaagd en dat, meer in het algemeen, er geen enkel bewijs voorligt van het feit dat verzoekende partij ooit klacht zou hebben ingediend bij de Albanese politie, net zoals er evenmin enig bewijs is dat verzoekende partij ooit een gebrekkig politieoptreden zou hebben aangeklaagd.

Wat betreft de foto's die verzoekende partij neerlegt en die volgens haar S. D. en een van diens broers afbeelden, en haar stelling dat zij op elkaar lijken en zij dus niet weet wie van hen haar heeft bedreigd, merkt de Raad op dat die foto's louter en alleen enkele personen tonen, en dat uit de afbeelding van enkele personen bezwaarlijk kan worden afgeleid dat een van hen, dan wel zij beiden verzoekende partij naar het leven zou(de) staan. Dat die personen verzoekende partij zouden viseren en haar willen vermoorden, kan geenszins louter uit zulke pasfoto's blijken of worden afgeleid.

De foto's vermogen bovendien geenszins een ander licht te werpen op de volgende pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal: *"Wat betreft uw vrees voor S.(...) D.(...) en diens broers dient verder ook een belangrijke tegenstrijdigheid te worden vastgesteld tussen de verklaringen die u liet optekenen tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal (CGVS) en de verklaring die u aflegde op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). U verklaarde immers tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u S.(...) D.(...) sinds 2018 niet meer met eigen ogen had gezien (NPO 1, p. 20). Op de Dienst Vreemdelingenzaken had u echter verklaard dat u hem tussen januari en augustus 2020 zag rondlopen in uw wijk (verklaring CGVS, d.d. 16 maart 2021, vraag 3.5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, stelde u dat u niet zeker wist of het S.(...) D.(...) was of niet omdat een mens ook kan veranderen (NPO 1, p. 20). Het louter in twijfel trekken van één versie van de feiten volstaat echter niet om de hierboven vermelde tegenstrijdigheid te verklaren. De vaststelling dat u zichzelf tegenspreekt op dit cruciale punt, dat de kern van uw vrees betreft, ondermijnt in ernstige mate de ernst van uw vrees voor S.(...) D.(...). Hier kan nog aan worden toegevoegd dat u, hiernaar gevraagd, de naam van de broers van S.(...) D.(...) niet bleek te kennen (NPO 2, p. 19). Nochtans kan, gezien de ernst van de bedreigingen die geuit werden aan uw adres, wel degelijk verwacht worden dat u de naam van uw tegenstanders zou kennen. Dat u niet meer moeite hebt gedaan om de naam van uw tegenstrevers te achterhalen, hoewel u vreest door hen te worden vermoord, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen valt met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de*

Geneefse Conventie of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.”

Dat verzoekende partij een belangrijk lid is van de Albanese democratische partij PKD, zoals met verwijzing naar enkele eveneens niet-vertaalde documenten wordt voorgehouden, vormt logischerwijze op zich geenszins een begin van bewijs van de door haar voorgehouden vervolgingsproblemen. Hetzelfde geldt voor de stukken ter staving van het feit dat zowel verzoekende partij zelf als haar echtgenote door hun werkgever ontslagen werden, die evenmin van een voor eensluidend verklaarde vertaling zijn voorzien.

Voorts legt verzoekende partij stukken neer waarmee zij wil aantonen dat zij in haar land van herkomst vergeefs een advocaat probeerde te raadplegen. De Raad stelt vast dat de documenten niet zijn vertaald waardoor de Raad geheel het gissen heeft naar de inhoud ervan. Verzoekende partij toont hiermee dan ook niet aan dat zij geen andere advocaat/advocaten onder de arm had kunnen nemen en/of dat zij dat desgevallend nergens hogerhand had kunnen aankaarten, bijvoorbeeld bij een (voor de advocaten in Albanië) verantwoordelijke instantie. Hoe dan ook vormt ook dit stuk geen bewijs van de door verzoekende partij voorgehouden vrees.

Dezelfde vaststellingen dringen zich op wat de documenten betreft waarmee verzoekende partij wil aantonen dat de procureur van Vlorë haar het dossier niet wou bezorgen waardoor zij niet naar het Europees Hof voor de Rechten van de Mens kon stappen, opnieuw stukken waarbij geen vertaling wordt gevoegd waardoor de Raad er geen kennis van kan nemen. Als hier al zou uit blijken dat de procureur van Vlorë haar dossier niet wou bezorgen, hetgeen dus niet kan worden nagegaan bij gebreke aan enige vertaling, vormt louter dit feit op zich hoe dan ook geen bewijs van de door verzoekende partij ingeroepen vervolging. Voorts klemmt dit met verzoekende partij haar eerdere uitleg aan de commissaris-generaal dat precies de procureur haar expliciet op de mogelijkheid zou hebben gewezen om de in haar ogen onrechtmatige rechtsgang/gang van (rechts)zaken aan te klagen in Straatsburg. Bovendien toont ook hier verzoekende partij niet aan dat zij in de onmogelijkheid verkeert om dit, een dergelijke belemmering van de rechtsgang, ergens officieel aan te kaarten en aan te klagen. Dit kan geenszins blijken of worden afgeleid uit documenten die (vermoedelijk) in het Albanees zijn opgesteld, doch waarvan enige vertaling ontbreekt en de inhoud dus niet kan worden nagegaan.

In zoverre verzoekende partij met niet-vertaalde stukken, waarvan ze aangeeft dat het gaat om het expertiseverslag inzake de moord op haar zus E. waarbij zij er in de aanvullende nota aan toevoegt dat zij door S. D. werd vermoord, de moord op haar zus wil staven, herhaalt de Raad dat het feit dat voornoemde zus van verzoekende partij in 1991 door S. D. om het leven werd gebracht geenszins in twijfel wordt getrokken. De moord op verzoekende partij haar zus in 1991, inmiddels meer dan dertig jaar geleden, staat niet ter discussie, doch verzoekende partij maakt hiermee niet *in concreto* aannemelijk dat zij zelf persoonlijk het risico loopt te worden vermoord in Albanië.

Nog daargelaten de vaststelling dat deze evenmin voorzien zijn van een vertaling, waardoor dus niet kan worden nagegaan of deze effectief handelen over de moord op verzoekende partij haar schoonouders op 29 juli 2012, een tiental jaar geleden, laat staan dat dit omwille van de politieke overtuiging van verzoekende partij en haar vrouw was dat laatstgenoemde haar ouders om het leven werden gebracht, toont verzoekende partij met deze niet-vertaalde artikels geenszins aan dat zij zelf toen werd(en) gevisieerd en dat zij heden in Albanië persoonlijk het risico loopt/lopen te worden vermoord, omwille van hun politieke overtuiging, dan wel om andere redenen. De Raad benadrukt nogmaals dat de door verzoekende partij aangehaalde vrees dienaangaande eerder ongeloofwaardig werd bevonden. Bij gebreke aan enige vertaling kan niet worden nagegaan of die krantenartikels, als ze al betrekking op verzoekende partij haar schoonouders, enig verband houden met de persoon van verzoekende partij zelf en de vrees die zij heden verklaart te koesteren.

Verzoekende partij beweert voorts dat S. D. met psychische problemen te kampen zou hebben, en legt in dit verband beweerdelijk een doktersverslag neer, dat evenmin een vertaling bevat, waardoor de inhoud ervan niet kan worden nagegaan. Verzoekende partij toont hiermee dan ook niet aan dat S.D. en/of zijn entourage, haar bij een terugkeer in Albanië naar het leven zal staan, laat staan dat hij er straffeloos vanaf zal komen. Verzoekende partij haar vrees dat S. D. haar bij een terugkeer in haar land van herkomst zal vermoorden en er straffeloos van zal afkomen omdat hij niet-toerekeningsvatbaar zou worden verklaard, betreft niets meer dan blote beweringen en speculaties die op geen concrete en

overtuigende gegevens zijn gegrond. Opnieuw herhaalt en benadrukt de Raad dat verzoekende partij haar vrees door S. D. te zullen worden vermoord niet geloofwaardig weet te maken. Zij slaagt hier evenmin in door thans een niet-vertaald verslag van een dokter neer te leggen aangaande beweerdelijk de psychische gesteldheid van S. D., los nog van de vraag hoe en de vaststelling dat verzoekende partij niet toelicht hoe zij aan dergelijke (vertrouwelijke) informatie in het bezit is geraakt.

Wat tot slot de evenmin vertaalde krantenartikels betreft die verzoekende partij voorlegt ter staving van het feit dat Vlorë, waarvan zij afkomstig is, zeer gewelddadig is en er elke dag misdrijven gebeuren, wijst de Raad erop dat in de mate dat deze beweerdelijk betrekking hebben op de algemene veiligheids- en geweldssituatie in verzoekende partij haar regio van herkomst, zij met dergelijke algemene informatie geenszins concreet haar persoonlijke situatie en vrees aannemelijk of geloofwaardig weet te maken. Nog daargelaten dat verzoekende partij nergens voorhoudt en uit niet-vertaalde krantenartikelen geenszins kan worden afgeleid dat er in die regio sprake zou zijn van een gewapend conflict waarvan sprake in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, ziet de Raad overigens niet in waarom verzoekende partij bij een terugkeer zich niet elders in Albanië buiten de regio van Vlorë zou kunnen vestigen teneinde zich aan de beweerdelijk onveilige en criminele omgeving aldaar te onttrekken.

4.4. Bovendien, zelfs al zou geloof worden gehecht aan verzoekende partij haar verklaringen bij een terugkeer naar Albanië het risico te lopen om vermoord te worden, *quod non*, toont zij hoe dan ook niet aan dat het haar aan nationale bescherming vanwege de Albanese autoriteiten ontbreekt.

De Raad herneemt de grond in de beschikking waarbij, met verwijzing naar de motieven van de bestreden beslissing, eerder in dit verband het volgende werd vastgesteld:

“De commissaris-generaal motiveert verder dat wat er ook van zij, vastgesteld dient te worden dat zelfs indien het geloofwaardig zou geacht worden dat verzoeker bij terugkeer naar Albanië het risico loopt om vermoord te worden (quod non), hij geen overtuigende feiten of elementen heeft aangehaald waaruit zou blijken dat hij voor de door hem aangehaalde problemen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor hem sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Samen met de commissaris-generaal wijst de Raad erop dat voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker om internationale bescherming, dient te worden aangetoond dat de verzoeker om internationale bescherming geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming mag dan ook redelijkerwijze verwacht worden dat hij eerst alle redelijke van de hem te verwachten mogelijkheden tot bescherming uitgeput heeft, hetgeen in casu niet blijkt.

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat hij omwille van corruptie en de politieke invloed van leden van de socialistische partij geen beroep kan doen op de plaatselijke autoriteiten. Corruptie is een wijdverspreid fenomeen en hij heeft dit alles van kortbij meegemaakt, zo geeft hij aan. Verzoeker stelt verder dat wanneer hij naar het politiebureau gaat om klacht in te dienen tegen de doodsb bedreigingen die tegen hem worden geuit hij simpelweg wordt weggelachen, de politie weigerde om een proces-verbaal op te stellen en het ook om die reden is dat hij zich niet naar een ander politiekantoor of rechtsreeks naar de procureur heeft gewend. Naar zijn mening zou klacht na klacht indienen mogelijks olie op het vuur gooien waardoor het gevaar voor zijn leven zou toenemen.

De Raad wijst op volgende motieven van de bestreden beslissing:

“U stelde weliswaar dat u naar de politie van Vlorë stapte toen u in 2014 te horen kreeg dat S. D. was vrijgelaten. Ondanks het feit dat u zich psychologisch bedreigd voelde, diende u echter geen klacht in (NPO 1, p. 15 en p. 18). Er kan dus bezwaarlijk gesteld worden dat u in 2014 alle mogelijkheden tot bescherming die u tot uw beschikking had heeft uitgeput. Uw stelling dat u in 2014 naar de politie stapte, is overigens een blote bewering van uw kant die u niet kon staven met documenten (NPO, p. 15). Het stemt in dit verband ook tot nadenken dat u zich niet meer kon herinneren wat de naam was van de agent met wie u had gesproken (NPO, p. 15). Nochtans kan, gezien het belang van deze zaak voor uw verdere levensloop en gezien het detail waarmee u zich de namen herinnert van zij die het volgens u op u gemunt hebben, wel degelijk verwacht worden dat u de naam van deze agent zou gevraagd en onthouden hebben. Dat uw echtgenote bij een eventuele klacht zou ontslagen worden op haar werk, is

geen afdoende verklaring voor uw nalaten een klacht in te dienen (NPO 1, p. 15 en p. 16). Als de autoriteiten niet officieel op de hoogte gebracht worden van uw probleem, kunnen zij hier immers vanzelfsprekend ook niet tegen optreden.

Overigens kunnen ook de nodige vraagtekens geplaatst worden bij uw stelling dat u na de anonieme bedreigingen in januari 2020 klacht neerlegde bij de politie van Vlorë. Het gaat hier immers opnieuw louter om een blote bewering van uw kant die u niet kon staven met documenten (NPO 1, p. 16). U stelde in dit verband dat u geen proces-verbaal kreeg omdat u lid bent van de Democratische Partij terwijl zij aanhangers zijn van de socialisten (SP) of de LSI (NPO 1, p. 16). U vreest dat de politie u niet wil helpen omwille van uw politieke voorkeur. Ook aan deze uitleg kan echter niet het minste geloof gehecht worden. U slaagde er immers niet in om uw insinuaties van politieke beïnvloeding concreet te onderbouwen. Gevraagd om uit te leggen op welke manier uw politieke kleur invloed had op het feit dat u geen afschrift van proces-verbaal kreeg, moest u het antwoord schuldig blijven (NPO 1, p. 16). Bovendien ging u na de bedreigingen in 2020 niet naar een ander politiekantoor dan dat van Vlorë en u diende ook geen klacht in tegen het in uw ogen ontoereikende politieoptreden (NPO, p. 16). Uw verklaring dat u dit niet deed omdat u schrik had dat uw echtgenote zou ontslagen worden, volstaat ook nu niet om uw nalaten ter zake te verklaren (NPO 1, p. 16). Voor de nationale autoriteiten kunnen optreden tegen uw problemen, dienen zij immers eerst van deze problemen op de hoogte gebracht worden. Er kan dan ook bezwaarlijk gesteld worden dat u alle beschermingsmogelijkheden die u tot uw beschikking had, heeft uitgeput.

Dat u niet alle beschermingsmogelijkheden heeft uitgeput blijkt verder ook uit de vaststelling dat u niet rechtstreeks naar het parket stapte om daar buiten de politie om klacht in te dienen tegen de tegen u geuite bedreigingen (NPO 1, p. 18). Uw stelling dat u het recht niet had om dit te doen omdat de procureur u gezegd had dat uw zaak naar de rechtbank van Den Haag gestuurd moest worden, is weinig ernstig en kan niet weerhouden worden (NPO 1, p. 18). Ook uw stelling dat u niet naar de Ombudsman stapte omdat uw politieke tegenstander K. B. M., die eveneens optrad als raadsman van S. D., een hoge functie heeft binnen de dienst van de Ombudsman in Vlorë, is een blote bewering die u niet ondersteunde met documenten (NPO 2, p.19). Dat hieraan geen geloof gehecht kan worden, blijkt overigens ook uit de vaststelling dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde wat betreft uw contact met de Ombudsman. Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS stelde u immers dat u een brief schreef naar de Ombudsman en dat die antwoordde dat hij u niet kon helpen (NPO 1, p. 17). U beloofde de brief in kwestie door te sturen naar het Commissariaat-generaal, wat u vervolgens naliet. Toen u hier tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS naar gevraagd werd, beweerde u plots dat u de Ombudsman nooit had gecontacteerd (NPO 2, p. 19). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid in uw verklaringen, beweerde u dat u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud had gezegd dat de advocaat van de moordenaar, uw politieke tegenstander K. B. M., een heel hoge functie had binnen de dienst van de Ombudsman in Vlore (cf supra). Dit is echter manifest in strijd is met de notities van het eerste persoonlijk onderhoud (NPO 1, p. 17). Uw wisselende en onderling tegenstrijdige verklaringen op dit punt halen de geloofwaardigheid van uw stelling in Albanië bescherming gezocht te hebben, verder onderuit.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u wat betreft de doodsb bedreigingen aan uw adres alle mogelijkheden voor nationale bescherming heeft uitgeput en dat u geen aanspraak kan of kon maken op nationale bescherming tegen deze bedreigingen waarvan u beweert het slachtoffer geweest te zijn.” (eigen onderlijning).

Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift bijgevolg slechts een andere reden op waarom hij zich niet naar een ander politiekantoor of rechtstreeks naar de procureur heeft gewend, doch negeert voor het overige de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing. Het plots opgeven van een andere reden kan niet overtuigen en ook voor het overige slaagt verzoeker er wederom niet in dienstige argumenten aan te voeren die een ander licht werpen op de motieven van de bestreden beslissing. De door verzoeker toegevoegde stukken aan het verzoekschrift slagen hierin evenmin. De stukken 3 en 4 benoemt in de inventaris als: “E-mail aan dienst vreemdelingenzaken van 7 november 2020” en “Verklaring verzoeker van 14 maart 2021” betreffen immers eigen verklaringen van verzoeker. Betreffende het stuk 6: “Verbintenis tot tenlasteneming” slaagt verzoeker er niet in het verband met de motieven van de bestreden beslissing aan te tonen. Het stuk doet hoe dan ook geen afbreuk aan het vastgestelde. Betreffende stuk 7: “CV verzoeker” wijst de Raad op de vaststelling van de commissaris-generaal: “Uw curriculum vitae wordt in deze beslissing ook niet in twijfel getrokken.” Ook onder meer omtrent de stukken 5: “Interviews verzoeker: zie bijgevoegde USB stick” en 8: “E-mail aan SPAK van 24 januari 2020” nam de commissaris-generaal reeds gemotiveerd standpunt in:

“De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard om bovenstaande appreciatie om te buigen. Aan uw identiteit en nationaliteit wordt in deze beslissing niet getwijfeld. (...) Uit geen van de door u neergelegde krantenartikelen of televisie-interviews in verband met de moord op uw zus E. blijkt dat uzelf een vrees koestert om door S. D., diens broers of de Albanese autoriteiten vermoord te worden. Evenmin blijkt uit deze artikels of interviews dat u bescherming zou hebben gezocht voor uw problemen bij de Albanese autoriteiten.

De door u neergelegde brieven die documenteren dat u zich in 2016 richtte tot het ministerie van Justitie, de procureur A. L. en de Albanese president, impliceren evenmin dat u alle beschermingsmiddelen die u in Albanië tot uw beschikking had, heeft uitgeput. Deze brieven dateren immers van vier jaar vóór de laatste doodsb bedreigingen aan uw adres en hebben dus geen invloed op de vaststelling dat u na de doodsb bedreigingen aan uw adres geen klacht indiende bij de politie. Evenmin blijkt uit deze brieven dat de Albanese autoriteiten u niet zouden willen helpen. Integendeel blijkt dat u steeds antwoord hebt gekregen op uw vragen en dat volgens deze informatie de vervroegde vrijlating van S. D. geregeld werd volgens de wettelijke bepalingen, waarbij rekening werd gehouden met het feit dat de tijd die hij in voorhechtenis doorbracht zwaarder doorweegt dan de tijd van effectieve opsluiting (cf. informatie administratief dossier).

Hier kan voor de volledigheid nog aan toegevoegd worden dat uit uw verklaringen evenmin blijkt dat u alle beschermingsmogelijkheden heeft uitgeput die u tot uw beschikking had om de door u beweerde corruptie van de Albanese autoriteiten wat betreft de in uw ogen onterechte veroordeling en vrijlating van S. D. aan te klagen. Zo stapte u, ondanks het feit dat u door de procureur expliciet op deze mogelijkheid werd gewezen, nooit naar het Europees Hof van de Rechten van de Mens in Straatsburg om de in uw ogen onrechtmatige veroordeling van S. D. aan te klagen (NPO 2, p. 17). Uw stelling dat u hiertoe het recht niet had omdat uw naam niet als betrokken partij verschijnt in het vonnis, kan niet weerhouden worden (NPO 2, p. 17). Elke burger die meent dat zijn rechten geschonden worden door een lidstaat van de Raad van Europa, kan immers klacht indienen bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg. Wel moet de burger alle rechtsmiddelen in eigen land hebben uitgeput, wat in deze zaak het geval is, zoals ook blijkt uit de reactie van het parket op de door u ingediende klacht (cf informatie administratief dossier).

De brief die uw moeder schreef naar de procureur van Vlorë om inzage te krijgen in de gerechtelijke documenten in verband met het dossier van S. D. werd hierboven al besproken. Hetzelfde geldt voor de brief die u stuurde naar het parket om inzage krijgen in de gerechtelijke documenten. De door u neergelegde e-mails verstuurd naar het SPAK en de Facebookberichten die u uitwisselde met OFL hebben enkel betrekking op uw beschuldigingen van corruptie aan het adres van de Albanese autoriteiten en niet op uw vrees. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u niet alle mogelijkheden heeft uitgeput die u tot uw beschikking had om de corruptie van de Albanese autoriteiten aan te klagen. Zo blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt, en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier, dat u tijdens uw interview van januari 2020 op de Albanese televisiezender Fox News herhaaldelijk stelde dat u met het gerechtelijk dossier naar het SPAK zou stappen (cf. administratief dossier). U gaf tijdens het persoonlijk onderhoud ook zelf toe dat u tijdens het televisie-interview had gezegd naar het SPAK te zullen stappen (NPO, p. 17). Ondanks het feit dat u dus onmiskenbaar van het bestaan van het SPAK op de hoogte was, heeft u echter vandaag de dag nog steeds geen corruptiedossier bij het SPAK aanhangig gemaakt. Evenmin heeft u zich bij het SPAK aangemeld (NPO 1, p. 17). Uw verklaring voor dit nalaten, namelijk dat het SPAK zich in die tijd nog in een beginfase bevond en dat het er nadien door de coronacrisis niet meer van kwam, kan niet weerhouden worden (NPO 1, p. 17). U gaf immers zelf aan dat het SPAK sindsdien een melding verstuurde waarbij mensen met klachten werden opgeroepen om zich aan te melden (NPO 1, p. 17). U legde weliswaar twee documenten neer waaruit blijkt dat u op 24 januari 2020 en op 13 maart 2021 een e-mail stuurde naar het SPAK. Uw stelling dat het SPAK u na uw tweede e-mail op 13 maart 2021 blokkeerde omdat ze merkten dat deze e-mail vanuit België verstuurd werd, is weinig ernstig en kan niet weerhouden worden (NPO 2, p. 5). Uit het door u neergelegde document blijkt immers duidelijk dat de door u verstuurde e-mail nooit door het SPAK werd ontvangen (cf. administratief dossier). Hiermee geconfronteerd, stelde u dat het gaat om een spel waarbij de medewerkers van SPAK er bewust op uit zijn om hun collega's binnen het Albanese gerechtelijk systeem te beschermen (NPO 2, p. 6 en p. 7). Het gaat hier echter opnieuw om een blote bewering die allerminst blijkt uit de door u neergelegde documenten. Integendeel, uit de door u neergelegde documenten kan niet opgemaakt worden dat u een ernstige poging zou hebben ondernomen om uw zaak bij het SPAK aanhangig te maken. Evenmin blijkt zoiets uit de door u neergelegde conversaties op Facebook dat u via het OFL een ernstige poging zou ondernomen hebben om de in uw ogen vermeende corruptie van de Albanese autoriteiten aan te klagen. Uit uw verklaringen

en de door u neergelegde documenten blijkt dan ook allerm minst dat u alle mogelijkheden heeft uitgeput om de corruptie waar u de Albanese autoriteiten van beschuldigt aan te klagen bij het SPAK.

De vijf door u neergelegde screenshots van online artikels in verband met moorden in Vlorë impliceren niet dat u bij terugkeer naar uw wijk in Vlorë het risico loopt om vermoord te worden. Evenmin impliceert het door u neergelegde online artikel in verband met een vrouw die niet geloofd werd door de politie dat ook uzelf niet geloofd werd door de politie.” (eigen onderlijning).

Het algemeen betoog van verzoeker in zijn verzoekschrift omtrent het antwoord dat de mailbox van het SPAK vol zou zitten en zijn e-mail niet behandeld kan worden, kan dan ook niet overtuigen. Verzoeker slaagt er niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat die informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen. Verzoeker toont niet in concreto aan en maakt aldus geenszins aannemelijk dat het hem, gelet ook op de vaststellingen in de bestreden beslissing die op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, met betrekking tot zijn verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert. De Raad wijst er nog op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.”

De Raad herhaalt en beklemtoont dat de door verzoekende partij ter terechtzitting per aanvullende nota aangebrachte stukkenbundel, waarvan er geen enkel document is voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling zoals voorgeschreven door artikel 8 van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, geenszins van aard is voormelde vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen.

Zoals eerder werd opgemerkt, toont verzoekende partij met het door haar neergelegde document waarop de naam en het telefoonnummer van een politie-inspecteur staan vermeld en waarvan de rest van de inhoud niet kan worden nagegaan, niet aan, en ligt er geen document neer waaruit blijkt dat verzoekende partij daadwerkelijk klacht zou hebben neergelegd bij de Albanese politie in het kader van haar verklaarde problemen met en vrees voor S. D. en diens familie. Deze vaststelling blijft aldus onverminderd overeind.

De foto's van S. D. en een van diens broers, het stuk waarmee verzoekende partij haar belangrijke positie binnen de partij PKD wil aantonen, het bewijs dat zij en haar echtgenote ontslagen werden, en het document ter staving van haar bewering dat zij vergeefs een advocaat in Albanië wilde raadplegen, maar geweigerd werd, hebben, net als het expertiseverslag inzake de moord op verzoekende partij haar zus, de krantenartikels aangaande moord op haar schoonouders en de algemene gewelddadige situatie in Vlorë alsook het doktersverslag aangaande de psychiatrische gesteldheid van S. D., geen betrekking op en bevatten geen informatie omtrent de in Albanië beschikbare beschermingsmogelijkheden, laat staan aangaande verzoekende partij haar nalaten deze uit te putten. Deze stukken doen dan ook op generlei wijze afbreuk aan hetgeen in dit verband eerder concreet werd vastgesteld.

Waar verzoekende partij met stuk 7 tracht aan te tonen dat de procureur van Vlorë haar het dossier niet wou bezorgen waardoor zij niet naar het Europees Hof voor de Rechten van de Mens kon stappen, herhaalt de Raad dat dit moeilijk te rijmen valt met haar eerdere verklaringen dat net de procureur haar uitdrukkelijk op de mogelijkheid zou hebben gewezen om naar het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te trekken, en dat verzoekende partij niet aantoonde dat zij een dergelijke belemmering van de rechtsgang ergens zou hebben aangekaart. Dat het voor verzoekende partij dan ook onmogelijk zou zijn om naar Straatsburg te gaan, betreft bovendien een blote bewering die zij geenszins weet hard of aannemelijk te maken, nu uit niets blijkt en verzoekende partij niet met enig concreet en objectief gegeven aantoonde dat zij daadwerkelijk enige, laat staan meerdere en ernstige inspanningen zou hebben gedaan om effectief een klacht in te dienen bij het Hof te Straatsburg.

5. Derhalve wordt, gelet op hetgeen voorafgaat, geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS